

hindas esimese astme kohus ebaõigesti teenistushuvisid ja jättis arvestamata ametniku huvidega. Samuti kohaldas ta valesti proportsionaalsuse põhimõtet otsustades, et vaidlustatud otsus on sellele põhimõttele vastav, samas kui ta ei olnud ei sobiv ega ka kõige vähem õigusi riivav meede. Esimese astme kohus eksis veel ka vana ja uue ametikoha samaväärsuse või võrreldavuse hindamisel. Tema järeldusest tulenevalt oleks kõik sama palgaastmega seotud üleviimised ametikoha samaväärsuse kriteeriumiga vastavuses. Lõpetuseks ei viidanud esimese astme kohus asjaoludele, millele ta oli toetunud hagejale tekitatud mittemateriaalse kahju hindamisel.

Esimese astme kohus kohaldas õigust mitmel korral ebaõigesti. Esiteks vabastas ta üleviimise otsuse organisatsiooni sisemeetmena põhjendamise kohustusest, mida peetakse õiguse üldpõhimõtteks. Teiseks leidis esimese astme kohus ebaõigesti, et rikutud ei olnud hageja õigust õiglasele kohtumenetlusele. Samuti jättis esimese astme kohus määratlemata väljendusvabaduse ulatuse, millele hageja oleks antud asjas toetuda saanud. Lõpetuseks kohaldas esimese astme kohus vääralt kaitseõigust ning eelkõige õigust olla ära kuulatud enne üleviimise otsuse tegemist.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Commissione Tributaria Provinciale di Napoli 15. juuli 2004. aasta määrusega kohtuasjas Casa di Cura Privata Salus SpA versus Agenzia Entrate Ufficio Napoli 4

(Kohtuasi C-18/05)

(2005/C 93/09)

(Kohtumenetluse keel: itaalia)

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud Commissione Tributaria Provinciale di Napoli 15. juuli 2004. aasta määrusega esitatud eelotsusetaotluse kohtuasjas Casa di Cura Privata Salus SpA v. Agenzia Entrate Ufficio Napoli 4, mis saabus kohtukantseleis 20. jaanuaril 2005.

Commissione Tributaria Provinciale di Napoli küsib Euroopa Kohtult eelotsust järgmistes küsimustes:

1. Kas nõukogu 17. mai 1977. aasta kuuenda direktiivi 77/388/EMÜ⁽¹⁾ artikli 13 B osa punktis c sätestatud maksuvabastus laieneb ka sisendkäibemaksule, mis maksti sellise

kauba omandamisel, mida kasutatakse maksuvabadeks tehinguteks, või olukorrale, kus sellisteks tehinguteks mõeldud kauba omandanud isik otsustab selle teistele isikutele edasi müüa?

2. Kas selles samas normis esinevad sätted on tingimusteta ja piisavalt täpsed, et neid siseriiklikus õiguses otse kohaldada?

3. Millist tähtsust tuleb direktiivi vahetu õigusmõju seisukohalt omistada asjaolule, et eespool viidatud artikli 13 A osa lõikes 1 on sätestatud, et liikmesriigid peavad [osa B punkti c] sätteid üle võttes kehtestama tingimused, et "ennetada võimalikku maksudest kõrvalehoidumist, maksustamise vältimist ja muid kuritarvitusi"?

⁽¹⁾ Nõukogu 17. mai 1977. aasta kuues direktiiv 77/388/EMÜ kumuleerivate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta — ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas (EÜT L 145, 13.6.1977, lk 1).

Euroopa Ühenduste Komisjoni 20. jaanuari 2005. aasta hagi Taani Kuningriigi vastu

(Kohtuasi C-19/05)

(2005/C 93/10)

(Kohtumenetluse keel: taani)

Euroopa Ühenduste Komisjon esitas 20. jaanuaril 2005 (14. jaanuari faks) hagi Taani Kuningriigi vastu. Euroopa Komisjoni esindaja on N. B. Rasmussen ja G. Wilms, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis.

Komisjon palub Euroopa Kohtul:

— kinnitada, et jättes komisjonile maksmata 18 687 475 Taani krooni suuruse summa koos alates 27. juulist 2000 arvestatava viivisega, rikkus Taani Kuningriigi ühenduse õigusest tulenevaid kohustusi, eelkõige EÜ artiklist 10 ja nõukogu 31. oktoobri 1994. aasta otsuse 94/728/EÜ, Euratom,⁽¹⁾ mis käsitleb ühenduse omavahendite süsteemi, artiklitest 2 ja 8 tulenevaid kohustusi;

— jätta kohtukulud Taani Kuningriigi kanda.